

Voor Dan

ISBN 978 90 00 37995 8

ISBN 978 90 00 37996 5 (e-book)

NUR 283

© 2022 Van Holkema & Warendorf
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

Oorspronkelijke titel: *The Vanderbeekers of 141st Street*
Oorspronkelijke uitgave: Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company, New York. Published by special arrangement with HarperCollins Publishers LLC

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam

www.de-leukste-kinderboeken.com

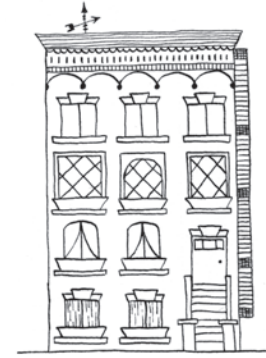
Tekst en illustraties © 2017 by Karina Yan Glaser
Kaart © 2017 by Jennifer Thermes
Vertaling Lidwien Biekmann
Omslagontwerp Caren Limpens
Zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

‘Thuis was de gezelligste, fijnste plek op aarde.’
– Elizabeth Enright, *Spiderweb for Two*

‘Thuis en ik zijn zulke goede vrienden.’
– L.M. Montgomery, *Anne van het Groene Huis*

VRIJDAG 20 DECEMBER

1

Halverwege een rustig deel van 141st Street in New York, in een groot, hoog huis van roodbruine natuursteen, verzamelden de Vanderbeekers zich in de woonkamer voor familieberaad. De huisdieren van het gezin – Franz de hond, George Washington de kat, en huiskonijn Paganini – lagen uitgestrekt op het kleed een middagdutje te doen in een streep zonlicht. In de muren klonk het gezellige gerammel van de waterleidingen.

‘Willen jullie eerst het goede of eerst het slechte nieuws?’

De vijf kinderen Vanderbeeker keken hun ouders vragend aan.

‘Het goede nieuws,’ zeiden Isa en Laney.

‘Het slechte nieuws,’ zeiden Jessie, Oliver en Hyacinth.

‘Okido,’ zei hun vader. ‘Eerst het goede nieuws.’ Hij schoof zijn bril omhoog op zijn neus. ‘Jullie weten dat mama en ik heel veel van jullie houden, hè?’

Oliver, een wereldwijze jongen van negen jaar, legde zijn boek weg en vroeg: ‘Gaan jullie scheiden? De ouders van Jimmy L. zijn ook gescheiden. En toen mocht hij een slang als huisdier.’ Hij wiebelde met zijn sneakers tegen de hoge stapel oude encyclopedieën waar hij op zat.

‘Nee, we...’ begon hun vader.

‘Echt waar?’ fluisterde de zesjarige Hyacinth met tranen in haar grote ronde ogen.

‘Natuurlijk gaan we...’ zei hun moeder.

‘Wat is sijden?’ riep Laney, die vier jaar en negen maanden oud was en oefende met koprollen maken op het kleed. Ze had kleren aan met rode ruitjes, paarse strepen en blauwe stippeltjes: die had ze ’s ochtends allemaal zelf uitgekozen.

‘Dat betekent dat papa en mama niet meer van elkaar houden,’ zei Jessie van twaalf, die haar ouders door de dikke glazen van haar grote bril boos aankeek. ‘Wat een nachtmerrie.’

‘En dan moeten we om de beurt bij ze wonen,’ zei Isa, Jessies tweelingzus. Ze had haar viool in de ene

hand en porde met de strijkstok tegen de armleuning van de bank. ‘En ook om de beurt met Kerstmis en met de zomervakantie en zo. Ik geloof dat ik moet overgeven.’

Hun moeder stak haar armen in de lucht. ‘HOU OP! Allemaal... alsjeblieft. Hou op. Papa en ik gaan helemaal niet scheiden. Absoluut niet. Dit gaat zo helemaal verkeerd.’ Ze keek naar hun vader, haalde diep adem en deed even haar ogen dicht. Isa zag dat ze donkere kringen onder haar ogen had die er de vorige week nog niet waren.

‘We beginnen opnieuw,’ zei hun moeder. ‘Eerst ga ik jullie iets vragen. Hoe leuk vinden jullie het om hier te wonen, met een cijfer van één tot tien?’

De kinderen Vanderbeeker keken om zich heen. Hun huis stond in de wijk Harlem in New York. Het had een kelder, een begane grond met een woonkamer, een open keuken, een wc en een washok, en op de eerste verdieping waren drie slaapkamers, een inloopkast die omgetoverd was tot een slaapkamertje voor Oliver, en een badkamer, allemaal naast elkaar. Op de begane grond was een deur naar een smalle tuin met een hortensiastruik waar een moederkat met haar kittens onder woonde.

De kinderen dachten na over de vraag van hun moeder.

‘Een tien,’ zeiden Jessie, Isa, Hyacinth en Laney.

‘Een miljoen,’ zei Oliver, die nog steeds achterdochtig naar zijn ouders tuurde.

‘Het beste huis ter wereld,’ vond Laney, die weer een koprol maakte en Isa’s muziekstandaard omvergooide. De huisdieren stoven weg, behalve Franz, die kalm bleef liggen, ook al was hij bedolven onder de bladmuziek.

‘We wonen hier al bijna ons hele leven,’ zei Isa. ‘Het is hier perfect.’

‘Behalve de Beiderman natuurlijk,’ vulde Jessie aan.

De Beiderman woonde op de derde verdieping van het grote huis. Het was een erg onaardige man. En hij was ook hun huisbaas.

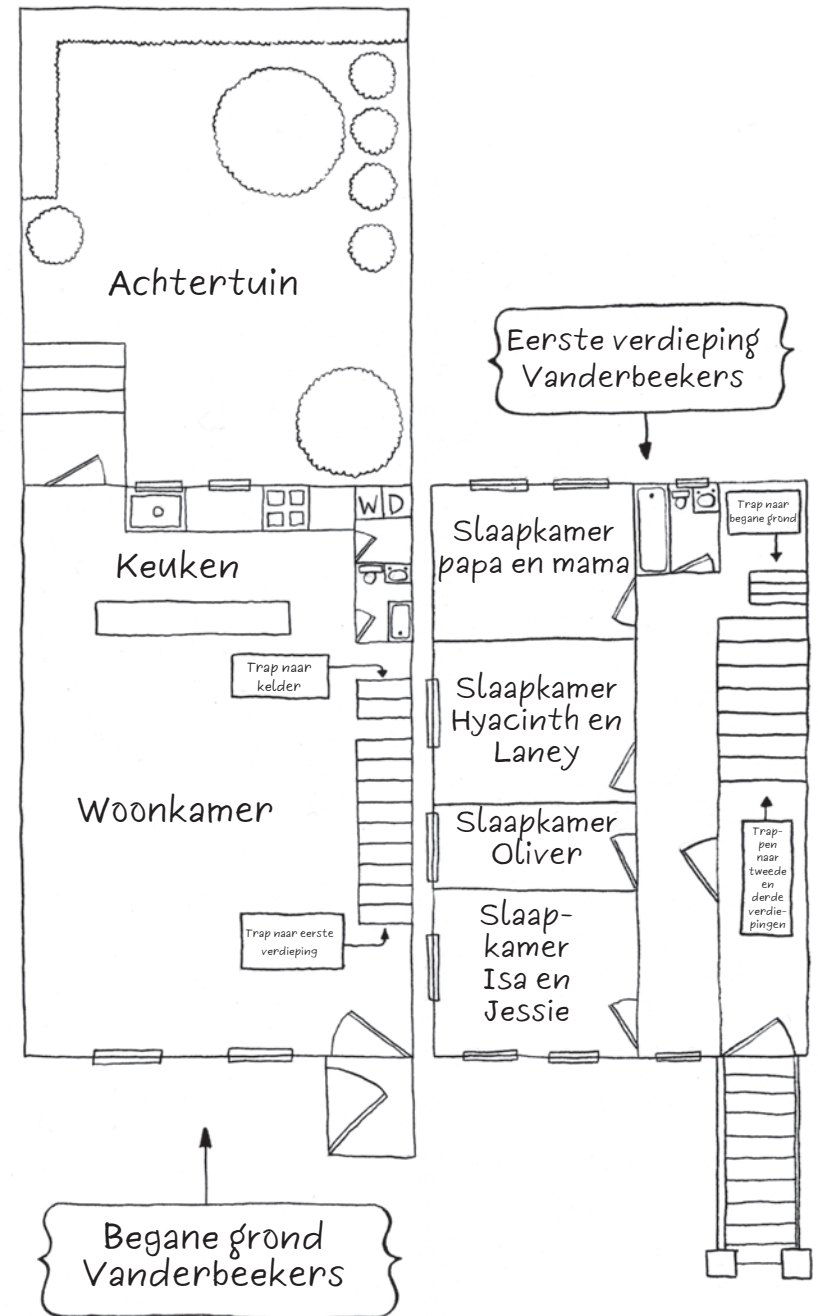
‘Menéér Beiderman,’ verbeterde hun vader. ‘En wat toevallig dat je over hem begint.’ Hij ging staan en ijsbeerde langs de bank heen en weer. Hij keek zo ernstig dat zijn lachrimpeltjes helemaal verdwenen. ‘Ik heb dit niet zien aankomen, maar meneer Beiderman heeft me verteld dat hij ons contract niet gaat verlengen.’

‘Hij gaat ons...’ begon Jessie.

‘Wat een schurk!’ riep Oliver uit.

‘Wat is een contract?’ vroeg Laney.

‘Jullie hebben het afgelopen jaar allemaal heel goed je best gedaan om rekening te houden met meneer Beider-

man en zijn behoefte aan privacy en rust,' ging hun vader verder, alsof de kinderen niets hadden gezegd. 'Een paar jaar geleden wist ik bijna zeker dat hij ons het huis uit zou zetten, bijvoorbeeld toen Oliver een basketbal door zijn ruit gooide, of toen Franz zijn poot optilde tegen zijn voordeur alsof het een paaltje was. Ik ben dus verbaasd dat hij juist nu de huur wil opzeggen, na een keurig en vlekkeloos jaar.' Hij zweeg en keek naar zijn kinderen.

De kinderen knikten en keken hem met onschuldige ogen aan, behalve Oliver, die hoopte dat niemand meer dacht aan een klein voorval van een tijdje geleden waarbij zijn frisbee precies door het open raam van de Beiderman was gevlogen. Die frisbee was tegen de sprinkler aan het plafond gekomen, waar toen een heleboel water uit spoot.

Zijn vader begon niet over het voorval met de sprinkler. In plaats daarvan zei hij: 'We moeten aan het eind van de maand verhuizen.'

Alle kinderen ontploften van verontwaardiging.

'Dat méén je niet! We zijn zo lief geweest, we leken dit jaar wel engeltjes!' riep Jessie uit. Haar bril zakte af naar het puntje van haar neus.

'Ik heb in geen maanden meer met een basketbal op de stoep gestuiterd!' zei Oliver.

'Wat is een contract?' vroeg Laney weer.